

Sygn. akt: I C 1124/19 upr.

Na rozprawie dnia 12 grudnia 2019 r. nie stawił się pełnomocnik powoda (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W., zawiadomiony prawidłowo.

Pozwany T. L. nie stawił się, zawiadomiony w trybie art. 139 § 1 kpc, nie złożył żadnych wyjaśnień, ani też nie żądał przeprowadzenia rozprawy w swojej nieobecności.

Odstąpiono od nagrywania na podstawie art. 157§2 KPC.

Przewodniczący ogłosił wyrok zaoczny.

Przewodniczący:

Protokolant:

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Tomasz Cichocki
Protokolant:	p. o. sekretarza sądowego Emilia Strzelczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 12 grudnia 2019 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko T. L.

o zapłatę

powództwo oddała.

I C 1124/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Fundusz Inwestycyjny z siedzibą w W. wniósł w dniu 21.05.2019 r. pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym żądając zasądzenia na jego rzecz od pozwanego T. L. kwoty 1871,53 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami procesu. Wskazał, że wierzytelność dochodzona przez powoda wynika z zawartej w dniu 07.03.2017 r. pomiędzy pozwanym a (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. (wierzycielem pierwotnym) umowy pożyczki nr (...). Pozwany nie wywiązał się z warunków umowy, w szczególności nie zwrócił pobranych środków pieniężnych. Na podstawie cesji wierzytelności z dnia 01.08.2017 r. (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. przeniósł wierzytelność przysługującą od pozwanego na rzecz (...) S.A. z siedzibą we W.. Następnie na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 27.09.2017 r. (...) S.A. z siedzibą we W.

przeniósł wierzytelność na D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W.. Na podstawie umowy przelewu wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji w dniu 09.03.2018 r. powód (...) Fundusz Inwestycyjny z siedzibą w W. nabył wierzytelność wobec pozwanego od D. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W..

Pozwany T. L., zawiadomiony w trybie art. 139 § 1 k.p.c. nie stawił się na rozprawie i nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 09.03.2018 r. D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. zawarł z (...) Fundusz Inwestycyjny z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności w ramach procesu sekurytyzacji. W załączniku nr 1 do umowy cesji została wymieniona wierzytelność wobec T. L. w kwocie 2364,98 zł zadłużenia ogółem, w tym 1600,00 zł kapitału, 134,98 zł odsetek i 630,00 zł kosztów. Wierzytelność ta miała wynikać z umowy zawartej dnia 07.03.2017r.

(dowód: umowa cesji – k. 26-31; załącznik nr do umowy cesji – k. 41-42)

Pozew w sprawie został wniesiony w dniu 21.05.2019 r.

(dowód: k. 3)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Stosownie do art. 6 k.c., ciężar dowodu okoliczności przytoczonych w pozwie spoczywa na stronie powodowej. Stąd rolą powoda w sprawie było wykazanie, że pozwany zawarł umowę pożyczki o określonej treści, a należność dochodzona w rozpoznawanej sprawie wynika z tej umowy; ponadto wykazanie swojej legitymacji czynnej, tj. wejścia powoda w prawa pierwotnego wierzyciela (tj. pożyczkodawcy).

W ocenie Sądu, powód nie udowodnił dochodzonego przez siebie roszczenia, ani co do jego istnienia, ani co do jego wysokości i wymagalności. Nie wykazała także, iż przysługuje mu legitymacja czynna do jego dochodzenia.

Powód przede wszystkim nie wykazał, że w dniu 07.03.2017r. doszło do zawarcia przez pozwanego z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowy pożyczki nr (...). Nie przedstawił również żadnych dowodów potwierdzających ciąg przejęć dochodzonej pozwem wierzytelności: pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) S.A. z siedzibą we W., pomiędzy (...) S.A. z siedzibą we W. a D. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W..

W szczególności powód nie przedłożył umowy pożyczki. Brak umowy pożyczki uniemożliwia ustalenie, iż pozwany był stroną umowy o podanych przez powoda identyfikatorach. Uniemożliwia ustalenie, iż drugą stroną tej umowy był (...) sp. z o.o. z siedzibą w W., wskazywany przez powoda jako wierzyciel pierwotny. Brak umowy pożyczki uniemożliwia ustalenie wysokości pierwotnego zobowiązania oraz weryfikację wysokości roszczenia dochodzonego pozwem. Uniemożliwia także weryfikację roszczenia powoda o zapłatę odsetek. Niemożliwa jest także weryfikacja twierdzenia powoda o wymagalności roszczenia dochodzonego pozwem. Nie jest możliwe ustalenie terminu w jakim kwota pożyczki miała zostać zwrócona przez pozwanego. Brak także możliwości ustalenia czy miała być to spłata jednorazowa czy rozłożona na raty. Niemożliwe jest również ustalenie czy upłynęły już terminy zapłaty ustalone przez strony umowy, ewentualnie czy pożyczka została skutecznie wypowiedziana przez wierzyciela pierwotnego w sposób ustalony umową.

Podkreślenia wymaga, że stosownie do art. 720 k.c., pożyczka jest umową, na podstawie której dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego przedmiot pożyczki, a biorący zobowiązuje się zwrócić przedmiot pożyczki w pieniądzech o tej samej wielkości lub w rzeczach tego samego gatunku i takiej samej jakości. Zatem

warunkiem skutecznego żądania zwrotu pożyczki jest wykazanie, iż przedmiot pożyczki został przeniesiony na własność biorącego pożyczkę.

Stosownie do powoływanego już art. 6 k.c., ciężar dowodu w tym zakresie również spoczywał na powodzie. Okoliczność ta nie została w żaden sposób wykazana przez powoda.

W okolicznościach sprawy należy także się domyślać, że umowa którą miał zawrzeć pozwany winna być kwalifikowana jako kredyt konsumencki o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715). Zgodnie z tym przepisem przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 złotych albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki (art. 3 ust. 2 pkt 1). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1). W przypadku umowy kredytu konsumenckiego zawartej na odległość, ustawodawca na kanwie art. 2 ust. 1 ustawy o prawach konsumenta przewidział, że może być ona zawarta z wyłącznym wykorzystaniem jednego lub większej liczby środków porozumiewania się na odległość. Może być także zawarta na odległość przez co rozumie się umowę o kredyt konsumencki zawieraną z konsumentem bez jednoczesnej obecności obu stron, przy wykorzystaniu środków porozumiewania się na odległość (art. 5 pkt 13). Wynika z powyższego, iż zawarcie umowy kredytu konsumenckiego nie wymaga zachowania formy pisemnej i co do zasady umowa taka może być zawarta również za pomocą środków porozumiewania się na odległość.

W braku umowy, weryfikacja wskazanych powyżej okoliczności nie jest możliwa. W szczególności brak podstaw do weryfikacji czy zostały zachowane wymogi co do umowy kredytu konsumenckiego sformułowane w przepisach powołanej ustawy. Brak umowy pożyczki uniemożliwia także Sądowi dokonanie oceny jej ważności wg kryteriów wskazanych w art. 58 k.c., art. 385¹ k.c., art. 385² k.c. i art. 385³ k.c.

Wbrew twierdzeniom strony powodowej, dowodem istnienia wierzytelności wobec pozwanego, jej wysokości i wymagalności, nie jest załącznik nr 1 do umowy cesji, ani sama umowa cesji. Nie kwestionując jej zawarcia i ważności, należy wskazać, iż fakt zawarcia umowy cesji nie stanowi dowodu istnienia wierzytelności, która była jej przedmiotem. Strona powodowa nie przedłożyła natomiast żadnych dokumentów potwierdzających istnienie zobowiązania, jego wysokość i wymagalność, ewentualnie fakt uznania go przez pozwanego.

Stąd, biorąc pod uwagę wskazane powyżej okoliczności, Sąd uznał, iż przytoczone przez powoda w pozwie okoliczności faktyczne i przedłożony materiał dowodowy nie pozwalają na ustalenie istnienia stosunku prawnego pomiędzy pozwanym, a wierzycielem pierwotnym, dalej istnienia po stronie pozwanego nie spełnionego zobowiązania wobec wierzyciela pierwotnego ani jego wysokości oraz terminu wymagalności. Ponadto brak podstaw do ustalenia, iż (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. był wierzycielem pierwotnym pozwanego oraz że (...) S.A. z siedzibą we W. bądź D. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. dysponowali prawem do przedmiotowej wierzytelności. Tym samym brak podstaw do przyjęcia, iż powód udowodnił skuteczne nabycie opisanej w pozwie wierzytelności wobec pozwanego. Prowadzi to do stwierdzenia, iż nie została wykazana przez powoda legitymacja czynna do dochodzenia opisanej w pozwie wierzytelności.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, istnieją w sprawie uzasadnione wątpliwości, uniemożliwiające przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda odnoszących się do istnienia, wysokości oraz wymagalności zobowiązania. W tych okolicznościach pomimo zaistnienia formalnych przesłanek do wydania w sprawie wyroku zaocznego wskutek nie działania w sprawie pozwanego, powództwo nie mogło być uwzględnione.

Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z tego faktu wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem cyt. przepisu jest art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony zobowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie.

Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. W rozpoznawanej sprawie strona powodowa jest podmiotem profesjonalnym, wobec czego winna być świadoma wystąpienia negatywnych konsekwencji procesowych w przypadku, gdy powołuje mniej dowodów, niż tego wymaga materialnoprawna podstawa zgłoszonego roszczenia.

Nadto wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy – obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (por. Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz pod red. A. Zielińskiego, Wydawnictwo C.H. Beck, wyd. 6, Warszawa 2012 r.).

Nie można było również w uznać, że pozwany nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Brak merytorycznego zaprzeczenia twierdzeń powoda przez pozwanego nie zwalniał bowiem powoda z wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć bowiem nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności (tak SN w wyroku z 7.11.2007r., II CSK 293/07)

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W rozpoznawanej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo jako nieudowodnione.